

Hellevi Hento

Päivänkorento,
mehiläinen ja
viimeinen
lento

PÄIVÄNKORENTO, MEHILÄINEN JA VIIMEINEN
LENTO

Hellevi Hento

**Päivänkorento,
mehiläinen ja
viimeinen lento**

PÄIVÄNKOREN- TO

Anneli heräsi ensimmäiseen eläkepäiväänsä syyskuun alussa. Hän oli toiminut neljäkymmentä vuotta sairaanhoitajana, viimeiset vuodet vanhustyössä. Kesän Anneli oli ollut töissä ja nyt olivat vielä lomat pitämättä. Niitä oli kertynyt lokakuun loppuun asti, ja marraskuun alussa alkaisi virallinen eläke. Vuodet olivat kuluneet kolmivuorotyössä ja viime vuosina hän oli lisäksi kantanut hoitovastuuta Alzheimerin tautia sairastaneista äidistään ja tädistään, jotka kumpikin olivat kuolleet vuosi sitten. Työyhteisö oli ollut hänen perheensä.

Anneli istuu keinutuolissaan. Ei ole enää hoitovastuita eikä työtä. Kaikki on käynyt niin äkkiä. Annelilla on paljon ystäviä. Osa heistä on eläkkeellä lastenlapsiaan hoitaen ja osa vielä kiinni työelämässä. Eläkkeellä olevat pariskunnat matkusteleivat yhdessä. Annelilla on kummilapsia mutta hekin ovat aikuisia.

Kyyneleet alkavat valua hänen poskiaan pitkin eikä hänellä ole aavistustakaan miksi ja mistä ne tulevat. Tuntuu

kuin pato sisältä olisi murtunut.

Eilen oli vietetty läksiäisjuhlia. Työtoverit olivat järjestäneet ne hänelle. Puheita oli pidetty. Niiden sisältö käsitteli hänen työuraansa. Mieleen tuli monia mukavia tapahtumia, joita oli yhdessä vietetty. Nyt olo tuntuu yksinäiseltä.

Miten hän oli tähän elämäntilanteeseen päätynyt? Oliko hän koskaan ollut rakastunut? Oliko hänen elämässään koskaan ollut miestä, jonka kanssa olisi voinut mennä naimisiin? Oliko yksinjäätminen ollut oma valinta? Olihan hän sen viime vuosina tajunnut. Hän oli ollut tarpeellinen toisille. Omat tarpeet olivat unohtuneet.

Anneli palaa ajatuksissaan nykyhetkeen ja katselee Studio55-ohjelmaa. MTV3-kanavasta on tullut hänen perheensä. Aukaisemalla television hän ikään kuin herättää perheensä. Hän on oppinut tuntemaan etunimiltä ja ääneltäkin toimittajat sääennustajia myöten. Tänäpä ajatukset harhailevat juuttuen nuoruuteen.

Anneli asui opiskeluaikana opiskelija-asuntolassa Mirjamin kanssa. Ensimmäiseksi kesäksi hän haki työtä sairaalasta ja olisikin päässyt Laaksoon sairaala-apulaiseksi. Mirjamin oli tarkoitus jäädä opiskelija-asuntolaan toiseksi puhelinvaihteen työstä. Mutta sitten hänelle tuli pesti veljensä perheeseen lastenhoitajaksi maalle. Näin Anneli sai työn puhelinvaihteessa. Palkka tosin oli pienempi kuin sairaala-apulaisena, mutta työpaikka sijaitsi samassa talossa. Asuntola toimi kesähotellina.

Annelin ensimmäisenä työpäivänä kesäkuun alussa eräs Olavi Turusta soitti kertoen tulevansa kesäksi asumaan kyseiseen asuntolaan ja kysellen millainen varuste-

taso siellä olisi. Anneli kertoi ja toivotti hänet tervetulleeksi. Häntä jäi mietityttämään miehen tarkkuus kalustuksesta ja erityisesti keittovälineistä ja astioista. Eivät muut kyselleet niin tarkasti. Näköjään mies laittaisi ruokaakin.

Parin päivän kuluttua Olavi saapui. Anneli oli työvuorossa. Olavi oli pitkä ja roteva. Hänellä oli kihara tukka ja lempeät silmät. Nuorten katseet kohtasivat – jostain siinä tapahtui.

Perjantaina Anneli tuuletti siivousparvekkeella mattoja, kun Olavi tuli töistä illansuussa viiden aikaan. Olavilla oli kauppapussit kainaloissa, ja niistä törröttivät patongit kuten ranskalaisilla.

– Tuutkos sä mullekin siivoamaan? hän huudahti.

– En minä oo tämän talon siivooja, vaikka oonkin keskuksenhoitaja.

– Tulisit nyt vaan niin mä tekisin sulle hyvät safat.

Seuraavalla viikolla Anneli oli iltavuorossa, kun Olavi tuli keskusluukulle kysellen, oliko Anneli siinä vakituisena työntekijänä. Anneli vastasi olevansa vain kesäsijaisena.

– Mitäs sinä muutoin teet?

– Opiskelen.

– Mitä sinä opiskelet – mikä sinusta tulee? kuului jatkokysymys.

– Minusta tulee toivottavasti sairaanhoitaja, Anneli vastasi.

– Lähtisitkö minun kanssani ajelemaan töiden jälkeen?

Anneli kertoi työvuoronsa loppuvan vasta

kymmeneltä. Olavi ehdotti, että lähdettäisiin silloin ja lupasi tulla hakemaan. Hän tuli viisi minuuttia etuajassa. Annelin oli lähdettävä pukeutumaan, koska hänellä oli päällä vain lyhyt tunika ja paljaat jalat. Siihen aikaan ei ollut edes leggingsejä. Hän pukeutui keltaiseen minihaameeseen ja sävy sävyyn paitapuseroon. Hän laittoi myös keltaisen lippiksen päähänsä ollakseen pukeutuneempi.

Olavilla oli auto, joka ei ollut 1970-luvun alussa yleistä opiskelijapiireissä. Autolla mentiin Lauttasaareen. Rannalla poistuttiin autosta, ja Olavi haaveili ostavansa isoksi tultuaan sieltä talon.

– Meinaatko vielä paljonkin kasvaa? Anneli töksäytti. Se ei näyttänyt olevan Olavin mieleen, koska hän oli varsin isokokoinen. Anneli tajusi, että hänen olisi tietenkin pitänyt kysyä, että kenen kanssa Olavi aikoi sen talon ostaa.

Yöllä tultiin asuntolan pihaan. Olavilla oli autoradio ja hän laittoi soimaan Paul Ankan You Are My Destinyn ja yllättäen suuteli Annelia. Tämä ei osannut vastata suudelmaan, mutta myyty nainen hän oli heti.

Juhannukseksi Olavi meni kotiinsa Turkuun ja Anneli Keski-Suomeen. Siellä Mirjamin kanssa tavattiin, ja Annelilla oli kerrottavaa. Hänelläkin oli nyt poikaystävä. Mirjami oli seurustellut jo vuoden. Anneli malttoi tuskin odottaa työvuoroaan juhannuksen jälkeen nähdäkseen Olavin. Ikävä kyllä Olavi kertoi pitkästä seurustelusuhteestaan, joka oli loppunut äskettäin, kun tyttö oli lähtenyt ulkomaille harjoittelemaan. Se hiukan häiritsi Annelia. Mutta pian hän sen unohti, kun Olavi kutsui hänet kahvilaan, elokuviin, Seurasaareen ja Bottalla käy-

tiin tansseissakin. Kohokohtia olivat ne illalliset, joita Olavi järjesti, koska hänen harrastuksensa oli ruuanlaitto. Annelia ihmetytti, kun pöydässä oli kynttiläkin vaikka oli kesä.

Annelin mieleen jäi erityisesti sveitsinleike. Siinä oli naudanlihapihvien välissä pekonia ja juustoa. Mirjamin kanssa heidän ruokansa olivat hyvin vaatimattomia. Heillä oli vuoroviikoin niin, että toinen hankki ruuat ja laittoi toiselle. Toinen heistä siivosi sinä viikonloppuna. Kerran kun oli Annelin ruuanlaittovuoro, hän meni ostamaan ryynimakkaroida laittaakseen niitä perunamuusin kanssa.

– Tulevatko nämä koiralle? kauppias kysyi.

– Kyllä, Anneli vastasi ja nolostui.

Hän luuli, etteivät ihmiset kaupungissa söisikään ryynimakkaroida. Mirjami ei kuitenkaan loukkaantunut, koska ei hänellekään ollut vierasta ryynimakkara-ateriat lapsuudenkodissa.

Annelin ja Olavin suhde muuttui intiimimpään suuntaan. Suudelmat etenivät hyväilyiksi, ja öitä vietettiin kapealla laverilla. Olisiko Olavi halunnut enemmänkin? Siitä ei puhuttu. Annelille riitti hellyys. Joskus hän istui leveään nojatuoliin Olavin syliinkin. Toki hän ajatteli neitsyyden menettämistäkin, mutta hänen arvomaailmansa mukaan olisi pitänyt olla ainakin kihloissa.

– Onpa sinulla antiikkiset systeemit, Olavi totesi, kun Annelilla oli kuukautiset ja kuukautissuojavyö ja Perfekta-siteet. Tampaxia Anneli oppi käyttämään vasta vuosia myöhemmin. Raskaaksi tulemisen pelkokin vaivasi, vaikka e-pillerit olivatkin jo yleistyneet. Annelin moraa-

lin mukaista oli niiden käyttö vasta parisuhteessa silloin, kun avioituminen kumppanin kanssa oli tähtäimessä. Joka tapauksessa sinä kesänä Anneli oppi tuntemaan itsensä. Seksuaalisen nautinnon voi saada ilman yhdyntääkin.

Kesä kului tiiviisti yhdessä ollen, asuttiinhan samassa asuntolassa. Elokuun puolenvälin jälkeen Annelia kohtasi suru. Tyttö, jonka kanssa Olavi oli seurustellut, oli alkanut ottaa yhteyttä kirjein ja kortein. Myös puhelut heidän välillään tiivistyivät. Niitä Anneli ei sentään sentraalisantrana kuunnellut, mutta jonkin hyvin ison kortin hän luki. Siinä tyttö antoi ymmärtää, että hän tiesi Olavin ja keskustytön suhteesta. Tämän jälkeen tapaamiset Olavin kanssa olivat Annelille väkinäisiä.

Elokuun lopussa hänen työnsä loppui, ja hän lähti heti Keski-Suomeen viettämään pari viikkoa lomaa ennen kuin hänen opiskelunsa alkaisi. Niin kipeältä kuin suhteen lopetus Olavin kanssa tuntuikin, hän aikoi hoitaa sen hienosti. Hän tiesi miten sen tekisi. Hän osti juuri ilmestyneen paksun keittokirjan kiitokseksi niistä kynttiläillallisista, joita Olavi oli järjestänyt. Kirjaan hän ei kirjoittanut omistuskirjoitusta, mutta kortille hän kirjoitti ajatuksen:

”Keskus oli varjossa eikä sinne paistanut aurinko. Ihmiset säälivät keskustyttöä, joka ei voisi koko kesänä nauttia auringosta. Mutta keskukseen paistoi aurinko – illalla viiden aikaan. Se aurinko ei ruskettanut – sai keskustytön vain punastumaan. Se aurinko olit sinä! Kiitos tästä kesästä.”

Humoristinen ja koskettava tarina ikäntyvien rakastumisesta

Anneli on jäämässä eläkkeelle sairaanhoitajan työstä. Hän on aina pitänyt huolta muista itsensä sijaan, ja työyhteisö on korvannut perheen. Varovasti Anneli miettii, voisiko parisuhteen aika olla nyt, kypsällä iällä. Mielessä kangastelee myös ajatus eläkepäivistä Espanjan lämmössä.

Juhani on osa-aikaeläkkeellä oleva historianopettaja ja leskimies. Perhekeskeiseen elämään tottunut Juhani ikävöi vaimoaan ja yhteisiä golfmatkoja Espanjaan.

Fuengirolassa Annelin ja Juhaniin polut sattumalta risteävät, mutta yhteisen taipaleen alkua mutkistavat monenlaiset asiat. Oppiiko Anneli heittäytymään? Pääseekö Juhani yli vaimonsa kuolemasta? Voiko uudelle rakkaudelle antaa vielä heidän iässään mahdollisuuden?

Hellevi Hento on Keski-Uudellamaalla asuva eläkkeellä oleva hoivatyön ja opetuksen ammattilainen. *Päivänkorento, mehiläinen ja viimeinen lento* on hänen ensimmäinen kaunokirjallinen teoksensa.

ISBN 978-952-80-7652-0

